

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5CoPr/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217413
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1316217413.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Milana Chalupku a JUDr. Jany Richterovej v spore žalobkyne: T. X. C., X. G. XXX, zast. SLAVIKATTORNEYS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mlynarovičova 13, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o určenie, že k zániku štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 5. augusta 2020 č.k. 44Cpr/15/2016-224 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach **p o t v r d z u j e .**
Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1/Súd prvej inštancie (potom, čo Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 19.06.2018 č.k. 5CoPr/7/2018 - 121 ako súd odvolací, zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa určenia, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne u žalovaného na základe zákona nedošlo, zmenil tak, že určil, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru medzi stranami na základe zákona ku dňu 31.08.2016 nedošlo, vo zvyšku nároku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie) teraz napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu vo výške 7.361,- Eur brutto spolu s (vo výroku rozsudku špecifikovaným) úrokom z omeškania, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2/Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa po tom, ako s ňou žalovaný neplatne skončil štátnozamestnanecký pomer, sa zamestnala na Finančnom riaditeľstve Slovenskej republiky s dátumom vzniku štátnozamestnaneckého pomeru k 01.04.2017, kde počnúc od 01.04.2018 dosahovala vyšší funkčný plat než u žalovaného. Na základe uvedeného žalobkyňa uplatňovala náhradu funkčného platu odo dňa 02.09.2016 do 31.03.2018, t. j. deň, po ktorom nasledovalo zvýšenie funkčného platu žalobkyne u nového zamestnávateľa nad výšku funkčného platu dosahovaného u žalovaného. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 76/2011 z 31.05.2012 si žalobkyňa uplatnila popri náhrade funkčného platu aj úrok z omeškania.

3/Žalobkyňa po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave vydaného v tejto veci skončila štátnozamestnanecký pomer so žalovaným výpoveďou ku dňu 30.11.2018.

4/Žalovaný sa k uplatnenému nároku na náhradu funkčného platu (k špecifikácii žalobného nároku z 16.06.2020) vyjadril písomne podaním zo dňa 25.06.2020 v ktorom uviedol, že v súlade s § 79 ods. 2 Zákonníka práce žalovaný žiada súd, aby náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov žalobkyni nepriznal. Podľa § 55 zákona o štátnej službe platí, že ak štátny zamestnanec vykonával štátnu službu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu vykonával prácu vo verejnom záujme alebo vykonával inú závislú prácu pre zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom podľa tohto zákona, počas doby, za ktorú je služobný úrad povinný poskytnúť mu funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia

štátnozamestnaneckého pomeru, povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnemu zamestnancovi tento funkčný plat sa znižuje o funkčný plat alebo mzdu za uvedenú činnosť. Žalovaný poukazuje na ustanovenie § 55 a navrhuje súdu pred ukončením dokazovania vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či žalobkyňa vykonávala prácu alebo bola PN v čase, za ktorý požaduje náhradu mzdy dopytom na Sociálnu poisťovňu. Podľa výsledku žalovaný navrhuje, aby súd túto skutočnosť zohľadnil a náhradu mzdy patriacu žalobkyňi znížil o všetky prípadné vyplatené príjmy a dávky. Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania a preto je potrebné skúmať, či je možné použiť úpravu Občianskeho zákonníka. Zákonník práce zakotvuje vo svojom ustanovení § 1 ods. 4 subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Na základe takto zakotvenej subsidiárnej pôsobnosti je ale zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, keďže tieto sú upravené v jeho 8. časti. Vzhľadom na uvedené, žalovaný zastáva názor, že žalobkyňa požaduje úroky z omeškania v rozpore so zákonom, pretože nemajú oporu v právnom systéme Slovenskej republiky. Žalovaný poukázal na judikatúru súdov v tejto oblasti. V prípade, ak by súd mal za to, že priznanie úroku z omeškania je dôvodné, čo žalovaný v plnom rozsahu neuznáva, žalovaný namieta priznanie výšky úroku z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by bola vyplatená v bežnom pracovnom pomere. Mzda priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následne odvodovej povinnosti. Zamestnancovi je do dispozície odovzdávaná len mzda očistená od takýchto povinných platieb t. j. mzda netto. Žalovaný zastáva názor, že je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený za mzdy brutto. Žalovaný považuje špecifikáciu náhrady funkčného platu žalobkyne písomným podaním zo dňa 16.06.2020 za zmenu žaloby, nakoľko zmysle § 140 ods. 1 a 2 CSP zmenou žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo alebo podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdení v žalobe. Žalovaný uviedol, že zmena žaloby musí byť žalobkyňou uplatnená t. j. žalobkyňa musí o zmenu žaloby súd požiadať. Žalovaný z opatrnosti vzniesol námietku premlčania k úrokom z omeškania, ktoré si žalobkyňa uplatňuje v písomnom podaní zo dňa 16.06.2020. Žalovaný v zmysle § 232 ods. 3 CSP žiada pre prípad, ak by súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyňi náhradu mzdy, aby žalovanému uložil povinnosť vykonať uloženú povinnosť v lehote 30 dní, pričom takto určená mzda bude vyplatená žalobkyňi po vykonaní príslušných odvodových povinností.

5/Podľa žalobkyne táto si uplatnila nárok na náhradu platu za celkovo 7 funkčných platov v ich celej výške a s prihliadnutím na § 55 zákona o štátnej službe na 12 rozdielov medzi u žalovaného dosahovaného funkčného platu a funkčného platu dosahovaného u súčasného zamestnávateľa. Podľa žalobkyne § 55 zákona o štátnej službe v časti uplatneného nároku žalobkyne na rozdiel medzi funkčným platom dosahovaným u žalovaného a funkčným platom dosahovaným u súčasného zamestnávateľa vylučuje aplikáciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce o možnom nepriznaní náhrady funkčného platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Pokiaľ ide o úrok z omeškania z náhrady služobného platu žalobkyňa poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu SR 2Cdo 76/2011 z 31.5.2012, 8 Cdo 69/2018 zo dňa 24.04.2019 a rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 04.07.2017 podľa ktorého, zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 O.z. a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. 6/Predmetom konania zostal nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru od 9/2016 (od oznámenia žalobkyne o trvaní na ďalšom zamestnávaní) do 3/2018, keď počnúc od 01.04.2018 dosahovala žalobkyňa vyšší funkčný plat u zamestnávateľa než u žalovaného. Štátnozamestnanecký pomer medzi stranami sporu skončil na základe výpovede žalovaného v 9/2018, teda v 11/2018. Žalobkyňa si uplatnila aj úroky z omeškania z náhrady mzdy podľa § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške 5% ročne z jednotlivých mesačných náhrad odo dňa nasledujúceho po uplynutí výplatného termínu, ktorým bol u žalovaného 10. deň v mesiaci.

7/Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobkyňi patrí náhrada mzdy vo výške funkčného platu priznaného žalovaným žalobkyňi vo výške 946,50 Eur, teda podľa vyčíslenia žalobkyne v plnej výške za obdobie od 02.09.2016 do 31.03.2017, t. j. 7 mesiacov po 946,50 Eur = 6.625,50 Eur a následne, keď sa žalobkyňa zamestnala u nového zamestnávateľa, jej patrí od 01.04.2017 do 31.03.2018 v zmysle cit. § 55 zák. o štátnej službe len rozdiel medzi funkčným platom dosahovaným u žalovaného a funkčným platom u nového zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom, t.j. v sume

735,50 Eur (9 x 72,50 Eur od 01.04.2017 do 31.12.2017, 2 x 30,50 Eur od 01.01.2018 do 28.02.2018 a 22,-Eur za marec 2018), spolu náhrada funkčného platu vo výške 7.361,- Eur (6.625,50 + 735,50).

8/Námietku žalovaného, aby súd vychádzal z vymeriavacích základov na odvod poisťného podľa evidencie Sociálnej poisťovne, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, nakoľko v zmysle § 55 zákona o štátnej službe sa počas doby, za ktorú je služobný úrad povinný poskytnúť štátnemu zamestnancovi funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnemu zamestnancovi tento funkčný plat sa znižuje o funkčný plat alebo mzdu za uvedenú činnosť. Zákon jednoznačne uvádza, že ide o rozdiel medzi dosahovaným funkčným platom a neuvádza pojem „vymeriavací základ na odvod poisťného“ podľa predpisov o sociálnom poistení.

9/Pokiaľ žalovaný žiadal, aby súd uplatnil moderačné právo a nepriznal žalobkyni náhradu funkčného platu nad 12 mesiacov, súd mal za to, že v konaní neboli zistené také okolnosti, ktoré by odôvodňovali požadované zníženie náhrady mzdy (resp. funkčného platu), nakoľko žalobkyňa bola v dôsledku neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalovaným v evidencii nezamestnaných od neplatného skončenia do 3/2017, následne sa zamestnala od 01.04.2017 a súd prihliadol na skutočnosť, že u nového zamestnávateľa žalobkyňa dosiahla výšku funkčného platu ako mala u žalovaného až od 01.04.2018. Súd mal za to, že z týchto dôvodov je nárok žalobkyne dôvodný v celom rozsahu a zníženie náhrady mzdy nad 12 mesiacov nie je dôvodné.

10/Žalovaný namietal priznanie úrokov z omeškania z náhrady mzdy, zastával názor, že žalobkyňa požaduje úroky z omeškania v rozpore so zákonom, pretože nemajú oporu v právnom systéme Slovenskej republiky s tým, že v prípade, ak by súd mal za to, že priznanie úroku z omeškania je dôvodné, žalovaný namietal priznanie výšky úroku z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne.

11/Súd prvej inštancie konštatoval, že povinnosť zamestnávateľa poskytnúť náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného (štátnozamestnaneckého) pomeru a s tým súvisiaca splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva zo Zákonníka práce. K omeškaniu na strane zamestnávateľa s plnením náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru dochádza u jednotlivých náhrad miezd za ten ktorý mesiac podľa toho, kedy u nich nastala splatnosť a nie až právoplatnosťou rozsudku o vyslovení neplatnosti skončenia pracovného pomeru (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 246/2010, uznesenie NS SR sp. zn. 4 Cdo 159/2008, uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 116/2008, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9CoPr/6/2017 zo dňa 15.11.2018). Vzhľadom na uvedené, súd považoval nárok žalobkyne na úrok z omeškania z uplatnenej náhrady mzdy za dôvodný.

12/Pokiaľ žalovaný namietal priznanie náhrady mzdy z hrubej mzdy žalobkyne, v tomto smere súd mal za to, že jeho námietka je nedôvodná. V zmysle § 141 ods. 7 Zákonníka práce sa náhrada mzdy poskytuje v sume priemerného zárobku zamestnanca, pričom ide o mzdu zúčtovanú zamestnancovi podľa Zákonníka práce, v zmysle ktorého sa mzdou rozumie brutto mzda. V tomto prípade ide o funkčný plat, ktorý sa taktiež vyjadruje v brutto vyčíslení.

13/Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku - úrok z omeškania od 9/2016 do 6/2017, nakoľko žalobkyňa si úrok z omeškania uplatnila až podaním z 16.06.2020, súd konštatoval, že premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu mzdy v tomto prípade začína plynúť od splatnosti každej jednotlivkej náhrady mzdy za príslušný mesiac (uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 180/2009). Uvedené závery platia aj pre štátnozamestnanecké vzťahy, nakoľko na tieto vzťahy sa podľa ust. § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. primerane použijú okrem iného aj § 77 až 80 a § 129 až 132 Zákonníka práce. Žalovaný sa preto dostal do omeškania so zaplatením náhrady funkčného platu dňom nasledujúcim po dni, v ktorom bol plat splatný (v prípade žalobkyne je splatnosť mzdy stanovená pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr 10. kalendárny deň).

14/V prejednávanej veci mal súd za preukázané, že žaloba bola na súd podaná dňa 21.10.2016, pričom žalobkyňa sa ňou domáhala určenia, že k zániku štátnozamestnaneckého pomeru na základe zákona ku dňu 31.08.2016 nedošlo a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 946,50 Eur za každý mesiac odo dňa 02.09.2016 až do času, keď žalobkyni umožní pokračovať v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru. Nárok na náhradu funkčného platu žalobkyňa rozšírila o nárok na úrok z omeškania z jednotlivých náhrad až podaním zo dňa 16.06.2020, doručeným súdu 17.06.2020. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že žalovaným uplatnená námietka premlčania nároku žalobkyne na časť úroku z omeškania z jednotlivých náhrad od 9/2016 do 6/2017 je dôvodná, súd na ňu prihliadol a v tejto časti žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalobkyni príslušenstvo až počnúc od 17.06.2017.

15/O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, úspešnej žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vzhľadom na to, že mala len nepatrný neúspech v časti úroku z omeškania.

16/Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam resp. jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný namietol priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, zastávajúc názor, že výška náhrady mzdy za obdobie dvanástich mesiacov je dostatočne vysoká a je v súlade so satisfakčnou funkciou, sankčnou funkciou a sociálnou funkciou náhrady mzdy. Rovnako mal za to, že žalobkyni nemožno priznať náhradu mzdy spolu s úrokom z omeškania. Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania, v ustanovení § 1 ods. 4 zakotvuje subsidiárnu pôsobnosť všeobecnej časti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k prvej časti Zákonníka práce. Je tak zrejmé, že na pracovnoprávne vzťahy sa nevzťahuje ustanovenie Občianskeho zákonníka upravujúce úroky z omeškania, upravené v jeho ôsmej časti. Právo na náhradu mzdy nemá povahu opakujúcej sa dávky, priznanie úrokov z omeškania sa viaže na právoplatné rozhodnutie súdu. Do právoplatnosti rozhodnutia súdu o priznaní náhrady mzdy nie je možné jednoznačne určiť, či súd o priznaní tejto náhrady rozhodne, alebo budú dané dôvody pre nepriznanie tejto náhrady, a teda nie je možné určiť, že zamestnávateľ je v omeškaní skôr. Účelom a zmyslom inštitútu náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru je určiť sumu, ktorá ako celok napĺňa satisfakčnú, sankčnú a sociálnu funkciu, celková priznaná suma zamestnancovi z hľadiska ústavných princípov zodpovedá funkciám inštitútu náhrady mzdy a požiadavke spravodlivosti. V súvislosti s nepriznaním úroku z omeškania k náhrade mzdy poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného a priznanie úroku z omeškania považoval za dôvodné, namietol žalovaný priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko táto by osobne s takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Mzda podlieha odvodovej povinnosti, zamestnancovi do jeho dispozície je odovzdaná len tzv. netto mzda, žalovaný zastáva názor, že priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania stanoveným s tzv. brutto mzdy je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Nakoniec žalovaný zastal názor, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, tu poukázal na ním dôvodne uplatnenú námietku premlčania časti nároku žalobkyne, ktorý viedol k zamietnutiu časti žaloby. Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobkyni nepriznal náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, resp. žalobkyni nepriznal požadovaný úrok z omeškania z priznanej náhrady.

17/Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného poukázala na to, že žalovaný v celom konaní pred súdom prvej inštancie ani len netvrdil okolnosti, odôvodňujúce zníženie resp. nepriznanie náhrady platu žalobkyni, nenavrhol jediný dôkaz, ktorý by preukazoval skutočnosti vyplývajúce z hypotézy právnej normy - § 79 ods. 2 Zákonníka práce. Mala teda za to, že žalovaný neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere. Naopak žalobkyňa pri uplatnení nároku za rozhodné považovala ustanovenie § 55 zákona o štátnej službe, ktorý jediný upravuje nárok žalobkyne v prípade, ak po neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru opätovne vykonáva štátnu službu, čo je aj prípad prejednávanej veci. V danom prípade ustanovenie § 55 zákona o štátnej službe má povahu lex specialis vo vzťahu k ustanoveniu § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré sa tak v prípade opätovného výkonu štátnej služby nepoužije. K otázke úrokov z omeškania poukázala žalobkyňa na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorá prekonáva staršiu judikatúru súdov, na ktorú poukazoval žalovaný. Pozornosť upriamila na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2 Cdo 76/2011, respektíve 8 Cdo 69/2018, v zmysle ktorých povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiacu splatnosť tejto náhrady nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z tam citovaných ustanovení hmotného práva. Rovnako poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 460/2017, v zmysle ktorého zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva aj to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Nakoniec žalovaná poukázala aj na nesprávnosť právneho posúdenia veci zo strany žalovaného, keď ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce normuje, že ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z citovaného ustanovenia Zákonníka práce tak vyplýva, že ak v prvej časti Zákonníka práce (nie Občianskeho zákonníka, ako nesprávne uvádza žalovaný) nevyplýva inak, použijú sa na pracovnoprávne vzťahy ustanovenia Občianskeho zákonníka. Prvá časť Zákonníka práce upravuje všeobecné ustanovenia, ktorá časť pracovnoprávnej úpravy je natoľko špecifická, že ju

musí upravovať špeciálny predpis. V ostatných pracovnoprávných vzťahoch, pokiaľ vôbec je potrebné posudzovať Zákonníkom práce neupravený právny vzťah, sa tento upravuje Občianskym zákonníkom. Náhrada mzdy, respektíve platu má v prípade neplatného skončenia štátnozamestnaneckého vzťahu povahu samostatného nároku a to za každý mesiac trvania súdneho sporu. Skutočnosť, že sa jej výška určí jednou sumou na konci sporu na uvedenom nič nemení. V tomto smere považovala žalobkyňa rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Naopak požiadavka žalovaného na priznanie úrokov z omeškania z čistej mzdy je v rozpore s vyššie uvedenou judikatúrou, žalovaný je v omeškaní s celým plnením, a to tak s plnením, ktoré je hrazené žalobkyni, rovnako s plnením, hrazeným v mene žalobkyne do systému verejného zdravotného resp. sociálneho poistenia. Ohľadne odvolania voči rozsudku v časti týkajúcej sa náhrady trov konania poukázala žalobkyňa na svoj procesný neúspech len v nepatrnej časti, a to len v časti príslušenstva, čo do uplatnenej istiny mala žalobkyňa úspech v celosti. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov navrhla žalobkyňa potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

18/Žalovaný v odvolacej replike sa nestotožnil s názorom žalobkyne, výšku náhrady mzdy za obdobie 12 mesiacov považoval za dostatočne vysokú. Rovnako zotrval na tom, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobkyni priznal náhradu mzdy spolu s úrokom z omeškania. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 494/2013, v ktorom tento konštatoval, že všeobecné súdy, ktoré posúdili okolnosti pre určenie výšky náhrady mzdy a nepriznali úroky z omeškania, svojím postupom neporušili základné práva zamestnanca na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

19/Žalobkyňa v odvolacej duplike zopakovala svoje argumenty prezentované v skoršom vyjadrení.

20/Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov ním vymedzených (379, 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že toto dôvodné nie je.

21/Zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe upravoval povinnosť služobného úradu vyplatiť štátnemu zamestnancovi pri neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru funkčný plat za obdobie od neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru až do doby opätovného zaradenia štátneho zamestnanca do štátnej služby. Ide o funkčný plat, ktorý by patril štátnemu zamestnancovi, ak by nedošlo k neplatnému skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Ak štátny zamestnanec v čase, za ktorý mu má byť doplatený funkčný plat, vykonával štátnu službu podľa zákona o štátnej službe alebo podľa osobitného predpisu (napr. podľa zákona o štátnej službe colníkov, zákona o hasičskom a záchrannom zbore, alebo zákona o štátnej službe profesionálnych vojakov), prácu vo verejnom záujme podľa zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov alebo inú závislú prácu pre zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom, doplatok funkčného platu sa znižuje o funkčný plat vyplatený za výkon uvedených činností (§ 55 zák. č. 400/2009 Z.z.). Dôvodom krátenia je skutočnosť, že štátny zamestnanec síce na jednej strane prišiel o prácu, ktorú vykonával pre štát (služobný úrad), na druhej strane mu však štát (služobný úrad) opätovne poskytol inú prácu, ktorú vykonával počas neplatného skončenia jeho štátnozamestnaneckého pomeru. Pri nároku na doplatenie funkčného platu štátneho zamestnanca môže služobný úrad rovnako využiť moderačné právo súdu, čo vyplýva z ust. § 120 zák. č. 400/2009 Z.z., v zmysle ktorého sa na štátnozamestnanecké vzťahy primerane použijú okrem iného i ustanovenia § 77 až 80 Zákonníka práce. Ak teda čas, za ktorý je potrebné doplatiť štátnemu zamestnancovi funkčný plat, je dlhší ako 12 mesiacov, môže súd na návrh služobného úradu doplatenie funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne tento za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať, pričom povinnosť doplatenia funkčného platu môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov (§ 79 ods. 2 Zákonníka práce).

22/V danom prípade súd prvej inštancie priznal žalobkyni funkčný plat v plnej výške za obdobie od 02.09.2016 do 31.03.2017, t. j. 7 mesiacov (7 x 946,50 Eur = 6.625,50 Eur) a následne, keď sa žalobkyňa zamestnala u nového zamestnávateľa, jej priznal od 01.04.2017 do 31.03.2018 v zmysle § 55 zák. o štátnej službe len rozdiel medzi funkčným platom dosahovaným u žalovaného a funkčným platom u nového zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom, t.j. v sume 735,50 Eur (9 x 72,50 Eur od 01.04.2017 do 31.12.2017, 2 x 30,50 Eur od 01.01.2018 do 28.02.2018 a 22,-Eur za marec 2018), pričom konštatoval, že v konaní neboli zistené také okolnosti, ktoré by odôvodňovali požadované zníženie náhrady funkčného platu, nakoľko žalobkyňa bola v dôsledku neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalovaným v evidencii nezamestnaných od neplatného skončenia do 3/2017, následne sa zamestnala od 01.04.2017 a súd prihliadol na skutočnosť, že u nového zamestnávateľa žalobkyňa dosiahla výšku funkčného platu, ako mala u žalovaného, až od 01.04.2018.

23/Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie správne preferoval práve sociálnu funkciu náhrady, keď po uplynutí dvanástich mesiacov celkového času, počas ktorého by sa mala žalobkyni poskytnúť náhrada mzdy (funkčného platu), ustupuje sankčná a satisfakčná povaha náhrady a

zvýrazňuje sa jej sociálna funkcia. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že žalovaný v celom konaní pred súdom prvej inštancie ani len netvrdil okolnosti, odôvodňujúce zníženie resp. nepriznanie náhrady platu žalobkyni za obdobie presahujúce 12 mesiacov (vo vyčíslení ide o sumu 373 eur za obdobie od 9/2017 do 3/2018), nenavrhoval jediný dôkaz, ktorý by preukazoval skutočnosti vyplývajúce z hypotézy právnej normy - § 79 ods. 2 Zákonníka práce a mala teda dôvodne za to, že žalovaný neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno v tomto smere.

24/Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy. Pokiaľ tieto závery dopadajú na prípady náhrady mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, o to viac sa vzťahujú na prosté nevyplatenie mzdy zamestnancovi zamestnávateľom vôbec alebo v správnej výške. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017).

25/Na základe právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru a priznania nároku na náhradu mzdy pri neplatne skončenom pracovnom pomere vzniká zamestnávateľovi povinnosť vyplatiť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, z priznanej náhrady odviesť poisťné na sociálne poistenie a preddavok na zdravotné poistenie, pri výplati náhrady zraziť preddavok na daň z príjmu zo závislej činnosti, a to bez ohľadu na to, či v čase zúčtovania a vyplatenia náhrady mzdy je alebo nie je zamestnanec v pracovnoprávnom vzťahu. Súdom priznané a vyplatené úroky z omeškania sú náhradou za škodu spôsobenú oneskoreným vyplatením mzdy, resp. náhrady mzdy a sú príjmom oslobodeným od dane podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov, preto sa do zdaniteľného príjmu nezahrnú, a to bez ohľadu na to, či v čase zúčtovania a vyplatenia úroku z omeškania je alebo nie je zamestnanec v pracovnoprávnom vzťahu. Zamestnávateľ je povinný vyplatené úroky z omeškania vykázať na mzdovom liste v súlade s § 39 ods. 2 písm. f) bod 3 zákona o dani z príjmov.

26/Nedôvodná bola nakoniec i námietka žalovaného, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď poukázal na ním dôvodne uplatnenú námietku premlčania časti nároku žalobkyne, ktorý viedol k zamietnutiu časti žaloby. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie správne podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom zdôraznil, že žalobkyňa mala len nepatrný neúspech v časti úroku z omeškania, teda len v časti príslušenstva.

27/Odvolací súd mal potom po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalovaný v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzal už skôr a ktoré prvoinštančný súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej, jeho námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Odvolaciemu súdu potom neostalo, než rozsudok súdu prvej inštancie, z hľadiska jeho vecnej správnosti, v odvolaní napadnutých častiach potvrdiť, podľa § 387 ods. 1 CSP.

28/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

29/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).